

Katumelun keskellä

Olin kehitellyt jo jonkin aikaa mielessäni uutta juttua, joka keskittyisi lähinnä kahteen äskettäiseen kohtaamiseen. Kun mielessä pyörii vahvasti joku tietty teema, nousee eri medioista ja muista lähteistä yllättäen siihen liittyviä ajatuksia. Näin kävi nytkin.

Muutama päivä sitten oli Helsingin Sanomien mielipidesivulla olleen kolumnin otsikkona, *Minuus on puhelimen kamerassa*. Kiinnostuin ja luin sen. Poimin vain yhden ajatuksen ja toivon että se kantaa ja tukee ilman taustatietoja: *Informaatiopeilaamisen riskinä on, että ihmiset lopulta ajautuvat katsomaan toistensa ohitse*.

Toinen yhtymäkohta ajatuksiini tuli keskustelusta, joka käytiin seuravana aamuna Ylen aamulähetyksessä. Yksi aiheista oli viime viikkoina hyvin suosituksi noussut sovellus *BeReal*. Se syntyi Ranskassa pari vuotta sitten ja toimii iPhonessa. Käyttö on yksinkertainen. Sovellus lähettää kerran päivässä satunnaiseen aikaan kehotuksen ottaa kuva. Sinulla on kaksi minuuttia aikaa ottaa tilannekuva itsestäsi etu- ja takakameralla ja julkaista otos. Mikäli kuvaa ei ota kahdessa minuutissa, näytön ylälaitaan ilmestyy merkintä ” myöhässä”.

Olen nyt pyörittänyt näitä pohdintoja pari päivää ja huomannut että oma tapani elää sopii minulle parhaiten. En tarvitse *BeReal*-sovellusta nähdäkseni ja tallentaakseni toisten nähtäväksi arjen kokemuksia - ei minulla itse asiassa edes ole iPhonea!

Nyt niihin kohtaamisiin.

Odotin bussia lähikulmalla. Kahden pysäkkitolpan väliin jäävälle jalkakäytäväosuudelle pysähtyi taksi. Siitä tuli ulos mies. Hän astui muutaman askeleen, katsoi meihin pysäkillä seisoviin päin ja sanoi kuuluvasti:

- Päivää.

Kun kukaan meistä ei reagoinut, hän toisti tervehdyksensä.

Minuako hän tarkoittaa, ajattelin. Aurinko paistoi suoraan silmiin, se häikäisi. Mieskin katsoi minua silmiin! Oli hänessä jotakin tuttua. Otin muutaman askeleen ja silloin tajusin, kuka hän oli.

Muutin nykyiseen kotiini vähän yli kymmenen vuotta sitten. Ennen muuttoa asunnossa tehtiin täysremontti. Tämä tervehtijä oli juuri tuon remonttifirman pomo. Hän kysyi ensitöikseen asunko vielä hänellekin

tutuksi tulleessa paikassa. Muistelimme remonttikuvioita, joita riitti ja riittää vanhoissa taloissa.

Kysyin, mitä hänelle kuuluu. Valoisa ilme muuttui hetkessä vakavaksi. Hän kertoi, että lähisuvussa oli pari päivää sitten menehtynyt kaksikymppinen nuorimies. Olin siinä hetkessä kiitollinen, että lämmin yhteys, joka syntyi remonttiviikkoina vuosia sitten, toimi yhä. Tuskin hän muuten olisi yllättävässä kohtaamisessa katumelun keskellä kertonut minulle sydäntä kouraisevasta tuskasta: Sisko on menettänyt lapsensa. Hän tiesi varmasti myös sen, että pyytäisin Jumalalta apua surun keskelle. Keskustelumme päättyi, hän meni viereiseen taloon, mahdollisesti remonttiasioissa, minä bussiin ja omille asioilleni.

Toinen kohtaaminen tapahtui samalla puolella katua, missä asun. Katuremontti on muokannut kaikkea ympärillä olevaa. Suoja- ja ajotiet muuttuvat lähes päivittäin. Joskus tuntuu, että siirtyy paikasta toiseen lähes henkensä kaupalla.

Olin tulossa kaupasta ja kääntymässä kulman takaa, kun vastaan tuli iäkäs naishenkilö. Tunnistan tässä vaiheessa jo aika monta alueella asujaa, mutta häntä en ole nähnyt ennen. Hänen kasvoillaan oli sellainen ilme kuin hän haluaisi sanoa minulle jotakin. Tein aloitteen ja kommentoin ympärillä olevaa kaaosta. Se ei onneksi tuntunut häntä erityisesti häiritsevän!
- Olen menossa kauppaan, hän sanoi ja jatkoi, ruoka on nyt kallista. Käyn harvoin ja ostan enemmän kerrallaan. Kaikki ruokapakkaukset ovat isoja ja niistä riittää aina annoksia pakkaseen. Ja eihän sitä enää tässä iässä paljon kuluta...

Kuuntelen ja katselen samalla häntä tarkemmin. Lempeät, hymyilevät kasvot, hauraan tuntuinen olemus. Välillä näyttää, että hänen on vaikea hengittää. Kuin vastaukseksi hän kertoo saaneensa joitakin vuosia sitten aivoinfarktin, jonka seurauksena hengitysvaikeudet jäivät.

Ympärillämme oleva katumelu on sen verran kovaa, etten aina kuule, mitä hän minulle kertoo. Jos ymmärsin oikein, muutamaa vuotta vanhempi sisar saa syöpähoitoja. Hän on yrittänyt olla avuksi sisarelleen, mutta nyt ovat voimat lopussa. Toivotan hänelle siunausta, hän hymyilee, ottaa tiukemman otteen kauppakärrystään ja lähtee keppiinsä nojaten kauppaan kohti.

Tässä kaksi ”BeReal- kokemusta” minun arjestani! Ainoa mieleeni tuleva yhtymäkohta mainitun sovelluksen ja oman kokemukseni välillä on yllätyksellisyys. Tilanne on tässä ja nyt, ja hetkessä ohi. Yhdestä asiasta

olen melko varma. Huippupuhelimen huippukamerakaan ei olisi voinut tallentaa sellaista hyvää oloa ja lämpöä kuin mitä nuo kaksi tapaamista minulle antoivat!

Takakamera olisi kummassakin tilanteessa tavoittanut auki revityn kadun, työkoneet, sorakasat, syvät kuopat, pinossa olevat uudet kiskot...

Etukamera sen sijaan kaksi ihmistä, joiden katseet ja tunteet kohtaavat.

Fyysisiä kuvia ei siis tallentunut netissä jaettavaksi.

Jako on tässä sinun luettavissasi!